

достигащъ до насъ, нарушаваше гробната тишина. Пжтеката, която все повече и повече начена да се очертава, не е нито тъй стръмна, нито пъкъ много камениста. Това ни дава куражъ и вѣра, че ще можемъ да се изкачимъ на Елъ-тепе.

Колко е приятно да пжтувате сутринъ рано, преди изгрѣвъ слънце, изъ планински мѣста! Въздухътъ е чистъ и прѣсенъ. Прѣснота блика изъ цѣлата природа. Бодъръ се чувствува човѣкъ и не го плашатъ тогава високитѣ върхове. Като че крила добива той и е готовъ да хвъркне надъ земята.

Така вървимъ ние бавно, доволни отъ лекия пжтъ и хубавата утринъ близо половинъ часъ. Съмна се вече. Спрѣхме се за мигъ да огледаме околността. Въ лѣво отъ насъ е дълбокото корито на р. Бъндерица, а надъ него се възправя високо, стръмна гола и камениста стена, като че иска да стигне небето. Това е Тодоринъ връхъ (2620 м.). Склонътъ му, обрънатъ къмъ насъ, е прорѣзанъ отъ дълбоки бразди, изпълнени съ снѣгъ, които наподобяватъ бѣли платна, прострени да съхнатъ. Въ низинитѣ се виждатъ изправени като свѣщи прави борове, които на по-голѣми височини се разреждатъ и замѣстватъ отъ шубръци, а още по на високо изчезва вѣка дървесина. Тамъ и трева се не вижда. Всичко е камънакъ. Право срещу насъ се затваря долината на Бъндеричката рѣка отъ вѣнецъ върхове. Въ дѣсно е Елъ-тепе.

Още малко, каза водачътъ, и ние ще напустнемъ хубавия пжтъ; ще ударимъ въ дѣсно и ще гонимъ онази стръмнина; и той ни посочи съ ржка. И наистина, ние скоро се отбихме отъ правата пжтека и свихме по каменисто суходолие. Веднага усѣтихме разликата въ пжтищата и почувствувахме, че навлизаме въ мжно достѣпни мѣста.